

ΤΙ ΤΟ ΥΠΕΡΟΧΟ!

Τι το υπέροχο μπορεί να κρύβεται μέσα στο κεφάλι ενός τραπεζοϋπάλληλου?!

Jules Verne

{...}

Ο Ζωρζ Ντιμπουά, που ήταν υπάλληλος στη Τράπεζα της Γαλλίας, θυμήθηκε και αυτός την πρωτότυπη εμπειρία που ζήσανε στις τράπεζες στη πόλη της Βιλενέβ. Οι τράπεζες ήταν κατειλημμένες, και οι υπάλληλοι, περίπου 60 στον αριθμό, συγκεντρωνόντουσαν όλα τα πρωϊνά.

Είχαν αποφασίσει να πληρώνουν τους μισθούς: όταν έφτανε το δελτίο πληρωμής του εργαζόμενου που απεργούσε, ο τραπεζοϋπάλληλος του έδινε μία προκαταβολή. Για να αποφεύγουν τις πιέσεις των διοικήσεων των τραπεζικών ιδρυμάτων, και τον κίνδυνο αντιποίνων, ήταν οι υπάλληλοι κάποιας άλλης τράπεζας που έρχονταν να πραγματοποιήσουν τις πληρωμές (από την Εμπορική Τράπεζα της Γαλλίας, για παράδειγμα, πηγαίνανε στην Σοσιετέ Ζενεράλ και αντίστροφα).

Αυτό απαιτούσε μια οργάνωση μεγάλης ακρίβειας και την ανάπτυξη ενός είδους «σχεδιασμού», αφού η τραπεζική «αποστολή» κάθε απεργού άλλαζε συνεχώς σύμφωνα με ένα εκ περιτροπής σύστημα που λειτουργούσε μεταξύ τους. Ο Ζ. Ντιμπουά θυμάται ότι η κατάσταση ήταν εντελώς παράνομη και σε συνολική ρήξη με τους κανόνες λειτουργίας των τραπεζικών ιδρυμάτων.* Οι διευθυντές ερχόντουσαν στις συγκεντρώσεις προσπαθώντας να ασκήσουν πιέσεις ώστε να πάψει αυτός ο «παραλογισμός» αλλά χωρίς κανένα αποτέλεσμα: ήταν οι υπάλληλοι που είχαν τον απόλυτο έλεγχο στα ταμεία: ένα είδος «εργατικού» ή συνδικαλιστικού ελέγχου στις τράπεζες, φαινόμενο που πρέπει να ήταν μάλλον ασυνήθιστο για την εποχή. Τα αφεντικά, σκανδαλισμένα, ερχόντουσαν να διαμαρτυρηθούν λέγοντας ότι οι υπάλληλοι δεν είχαν το δικαίωμα να ακουμπάνε τα λεφτά τους χωρίς τη συγκατάθεσή τους, αλλά η διασυνδικαλιστική απεργιακή επιτροπή, πολύ δεμένη, κρατούσε καλά και συνέχισε να πραγματοποιεί τις πληρωμές.{...}

*Δεν είναι παρά σε περιόδους βαθείας κρίσης, όταν το οικονομικό και πολιτικό σύστημα χάνει τη νομιμότητά του και το κύρος του στα μάτια εκατοντάδων χιλιάδων ανθρώπων, που παραβιάσεις τόσο σοβαρές, νόμων που μοιάζουν ακλόνητοι και «γραμμένοι πάνω στο μάρμαρο», μπορούν να γίνουν και είναι δυνατές, σαν κάτι το προφανές και απόλυτα φυσιολογικό. Γίνεται κανονικό και μάλιστα απαραίτητο σε τέτοιες συνθήκες, οι υπάλληλοι της τράπεζας να πάρουν τον έλεγχο των συναλλαγών για να πληρώσουν τους εργάτες που απεργούν... κάτι το τόσο σκανδαλώδες για τους τραπεζίτες! Ένα από τα διδάγματα του Μάη είναι ότι «τα ταμπού έχουν επιβληθεί για να παραβιάζονται», σύμφωνα με το περίφημο σύνθημα : «ας είμαστε ρεαλιστές, ας ζητάμε το αδύνατο!»